

УМОРА

Уморих се от бездомна любов,
разпиляна между толкова слънца.
Очаквам я в празнична вечност,
която стопява моята душа.
Събирах я сам, безкрайно задъхан,
измъчен и до болка уморен.
Събирах я в ръцете на луната,
но това се случи на разсъмване.
Не смогвах. Поспирах и тръгнах.
Аз знам как неистово пресушавах
на болката дните до камък.
Ала цветята под краката парят.
Уморих се оттолкова много лета,
преследвани от златната есен.
А после, после в бяла, зимна следа
римувах нова пролетна песен.
Събирах, все събирах вечността,
но тя незнайно се потулваше
и в еуфорията на вечна самота
моята бездомна любов пътуваше...
И отново така и така.
Уморих се.